

Mladostne sanje.

Spomini na detinska brezskrbna leta, prežita s tovarišico! Preprosta, samotna izbica. Skozi okna so zvedavo zrle veje kostanjev, rastočih na dvorišču. In tam zadaj prostrani travniki in, daleko v ozadju zroči, modro-barvni grički in holmci v poletnem življenju! Na njih pa prijazne vasice in bele cerkvice.

Pod drugim oknom se je vzpenjala trta. Malce grozdov se je vablljivo smehljalo izmed zelenega listja. Od tam pogled na vrt. Iz njega se je širil opojni vonj poletne flore, sanjajoče v njem. Visoke solnčnice so dremale v opoldanji vročini. — Glej! Tamkaj cvetoča ličeca deteta poleg zgubanega, velega obraza babice: umirjeno lice cvetno h koncu življenja. In še zadaj nemo in mogočno rastoče lipe. Spomladi jih obletavajo krilatci in žgole vso svojo radost v resno zelenje lipovih vrhov.

In skozi tretje okno pogled čez cesto v šumeče lesovje — —

Štiri okna v preprosti najini izbici; svetlobe in solnca nudeča dovolj. Pod sobico pa zakoten hodnik: mrzli jesenski veter je vsekdar poiskal in našel pot vanj. Pozimi je dovedel ta veter s seboj sneg, da je vzdikal v njem belo, blesteče ozidje. In čez strme lesene stopnice je pripihal veter-razposajenec do najinih vrat, ter zabučal in zavel skozi špranje. Ob takih dneh so hitele najine misli in plule liki veter. Meglenih jesenskih dni je hitela najina živa, nemirna misel in je sanjala. Nad izbo v podstrešnem okencu, na vejah kostanjev, so se zbirale lastovke — kmalu jim je bilo odleteti na jug. Bližala se je jesen . . . Megla, gosta megla, se je vzdigala nad smrekovimi vršiči, nad lesovjem onkraj ceste. Videli sva jo ležati kot težke, moreče sanje nad dolino. In potem se je naglo razmaknila, razprostrla, in nad njo se je zamračilo nebo, prej jasno nebo . . .

Imela je izbica tudi pečico, malo, lončeno pečico, toli priljubljeno v mrzli zimi. V kotu je stala klopca. Tamkaj sva sedeli, ko naju je na poti iz šole domov opihal mrzel veter. Zrli sva živo žerjavico, vzpenjajoče plamenčke in sanjali, oko uprto v žarenje in gorenje.

Pri mizici, stari, uborni mizici, sva presedeli, ko je zunaj jadikoval veter, tožil in obupno vikal okrog najine samotne dijaške izbice. In tedaj, ko se je zaганjala divja burja z besnečo razposajenostjo v okna najine sobice, ko so tam zunaj jadikovali vrhovi kostanjev, in je ležal vrt kot tiha gomila — — Prižgali sva svetiljko, zrli sva, kako je sedal rumen svit na opravo. Kako so naju v mirnem svitu svetiljkinem zrle podobe raz stene in naju opominjale knjige.

Ugajal nama je vihar in slušali sva ga radi. Kako je prihajal čez planjavo in šumel v gozdu, da sva ga čuli! Spominjam se ga, ko je prihajal pomladnih dni in v cvetočem drevju, nad cvetočimi kostanji, pa pel nama najmilejšo pesem. Mila pesem osvežujočega viharja v pomladi!

Ostavili sva izbico. Med sočno travo so se smehljale spominčice, marjetice, liki opali in briljanti. Ob studenčku so žarele zlatice, kakor žari solnčna luč v mračnih dneh. Opojno so dehtele v ozadju cvetoče lipe. Na-

jine misli so pa plule za vetričem, se dvigale, porojene iz dna duše. In skrivnostno tiho v najinem mladem srcu je dihal čar cvetoče narave v bridki samoti — tujine.

Pohiteli sva čez cesto v gozdček. Našli sva tamkaj šmarnice in jih trgali. S sneznobelih cvetov je prihajal vonj kot ljub spomin: cvetočih livad, šumečih gozdičev in šmarnic v domovini . . .

Sanje, spomini . . . V domovini vabijo in slikajo čarno tujino, in v tujini spletajo zlate niti in vezi k domu . . .

Fr. Zupančič.

Živali.

13. Krt.

V podzemeljskem kraljestvu
kraljuje črni krt;
črvičke in žuželke
pošilja ondi v smrt.

Kako je to prijetno,
ko gre na izprehod
in tolsti se črviček
zvali pred njim na pot.

Ves stok in vse zvijanje
mu ne pomaga nič;
čemu pa gre v nevarnost,
telebasti črvič!

Nesnaga ta je kriva,
da njega kmet dolži,
če v cvetu se rastlina
naenkrat posuši.

A kmet pa njega čaka
z motiko koncem njiv —
res čudno, da ostal je
do danes zdrav in živ.

Maksimov.

14. Prepelica.

Prepelica petpedika,
za črviči v žitu stika,
a umikati se mora
od razora do razora.

»Kaj golče te sitne ptice?«
Kregajo se vprek ženjice,
a so vendar krepke volje,
ker požeto bo vse polje.

Kam se bodeš jutri skrila
v praznem polju, ptica mila?
Ah, nikar tak ne hitite,
prepeličk mi ne podite!

Radost ptici, kmetič, pusti!
Oj, kako na njivi pusti
pevala bo vrla ptica,
ptica jutra, prepelica?

Mokriški.

